

Ο Θεός παραμένει μυστήριο ακόμη και όταν Τον βλέπουμε (π. Ιωάννης Ρωμανίδης)

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1LGi9H2>]

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, ο οποίος επικαλείται την ιδικήν του εμπειρίαν του δοξασμού εις την αναίρεσιν των ισχυρισμών των Ευνομιανών ότι ο άνθρωπος ημπορεί να γνωρίση την ουσίαν του Θεού [21] τονίζει το σημείον αυτό σαφώς. Αναφέρει ότι κάποιος φιλόσοφος (ο Πλάτων) ισχυρίζεται ότι «φράσαι Θεόν αδύνατον, νοήσαι χαλεπόν». Ο Άγιος Γρηγόριος διαφωνεί τονίζων ότι «Θεόν φράσαι μεν αδύνατον, νοήσαι δε αδυνατώτερον, το μεν γαρ νοηθέν, τάχα αν λόγος δηλώσειεν, ει και μη μετρίως, αλλ' αμυδρώς γε...» [22] Αυτό σημαίνει ότι να εννοήση τις και να εκφράση τον Θεόν δεν είναι μόνον αδύνατον εις τους απίστους, αλλά ακόμη και εις τους φίλους του Θεού, οι οποίοι έχουν φθάσει είτε εις τον φωτισμόν είτε εις τον δοξασμόν. Ο Θεός παραμένει μυστήριο ακόμη και όταν οράται.

Εν τούτοις, εκείνοι οι οποίοι φθάνουν εις τον φωτισμόν και τον δοξασμόν, χρησιμοποιούν νοήματα και ρήματα εις την ομιλίαν περί Θεού. Βεβαίως, αυτά τα νοήματα και ρήματα είναι εμπνευσμένα από την εμπειρίαν του δοξασμού. Οι πνευματικοί πατέρες χρησιμοποιούν ρήματα και νοήματα να οδηγήσουν τους άλλους μέσω της καθάρσεως εις τον φωτισμόν, ως έκαναν οι προφήται, οι απόστολοι και ο ίδιος ο Χριστός. Επομένως, να χρησιμοποιή τις τα νοήματα αυτά και τα ρήματα ως μέσον φιλοσοφικής θεωρίας περί Θεού, είναι εις κακήν χρήσιν αμφοτέρων, δηλαδή και αυτομάτως οδηγεί τινα εις πλάνην, η οποία τον αποκόπτει από την δυνατότητα να είναι κεκαθαρμένος εις την καρδίαν και από το να φθάση εις τον φωτισμόν. Αυτή η κακή χρήσις των περί Θεού νοημάτων και ρημάτων είναι η πηγή όλων των αιρέσεων.

Ο ευσεβιστικός και φιλοσοφικός στοχασμός περί της Βίβλου και η βιβλική κριτική μέσα εις αυτά τα πλαίσια της σχέσεως, είναι αδιέξοδοι δρόμοι, οι οποίοι δεν οδηγούν εις την πραγματικότητα, την οποίαν δεικνύει ο Χριστός και εις την Παλαιάν και την Καινήν Διαθήκην. Η Βίβλος δεν είναι αποκάλυψις ή Λόγος του Θεού, αλλά σχετική προς αυτά. Η αποκάλυψις και ο Λόγος του Θεού κοινωνούνται εις τους ανθρώπους μόνον μέσω της καθάρσεως εις τα στάδια του φωτισμού και ειδικώς του δοξασμού ή της θεώσεως, εις τα οποία η Πεντηκοστή μεταδίδεται από γενεάς εις γενεάν ως η βάση και το κεντρικόν σημείον της αποστολικής παραδόσεως και διαδοχής.

Εις την Παλαιάν Διαθήκην έχομεν τας εμφανίσεις του Θεού εις τους προφήτας δια του Αγγέλου - Λόγου, ο Οποίος συνεχίζει εις την Ενσάρκωσίν Του να εμφανίζεται εν δόξη εις τινας των Αποστόλων, π.χ. κατά την Μεταμόρφωσίν Του. Ούτος εξηγεί εις τους μαθητάς Του ότι εντός ολίγου δεν θα τον ίδουν πλέον, διότι πρέπει να πάη προς τον Πατέρα Του, αλλά πάλιν εντός ολίγου αυτοί θα τον ίδουν. [23] Τούτο επραγματώθη προκαταρκτικώς εις τας μετά την Ανάστασιν εμφανίσεις του Χριστού εις τους μαθητάς Του, εμφανίσεις, εις τας οποίας ο κόσμος δεν ημπορούσε ελευθέρως να συμμετάσχη. Εν συνεχεία έχομεν την τελικήν εξαφάνισίν Του από τα μάτια του κόσμου εις την Ανάληψίν Του και την επανεμφάνισίν Του κατά την Πεντηκοστήν εν Αγίω Πνεύματι, το Οποίον έκτοτε μορφώνει ολόκληρον τον Χριστόν εις ένα έκαστον των μαθητών και πιστών, οι οποίοι κατηλλαγμένοι με τον Χριστόν και φίλοι του Θεού [24] ξεπέρασαν το στάδιον του δούλου. [25]

[Συνεχίζεται]

[21] Θεολογικός Λόγος, 2, 3.

[22] Θεολογικός Λόγος, 2, 4.

[23] Ιω. 16, 11, 16-33.

[24] Ιω. 16, 27.

[25] Ιω. 15, 14-15.